

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) P. H., b) P.H., c) E. H.**, všichni zastoupeni Mgr. Jiřím Pospíšilem, advokátem se sídlem Dominikánské nám. 4/5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Prostějov**, se sídlem Aloise Krále 4, Prostějov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2007, čj. PÚ 374/07-Bc-2, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2008, čj. 30 Ca 30/2008 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví reagoval na žádost žalobců o vydání rozhodnutí dle ust. § 14 odst. 9 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ze dne 7. 12. 2006 sdělením, že řízení o pozemkových úpravách na pozemek p. č. 2080/2 v k. ú. Kostelec na Hané nebude zahájeno.

Žalobci napadli toto sdělení jakožto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 13. 2. 2008, čj. 30 Ca 30/2008 - 16, odmítl.

V odůvodnění tohoto usnesení Krajský soud uvedl, že žalobou je napaden dopis Pozemkového úřadu v Prostějově, který je odpovědí na žádost žalobců ze dne 7. 12. 2006 doplněnou podáním ze dne 13. 11. 2007. Z dopisu vyplývá, že pozemkový úřad posoudil na základě podkladů uvedených v dopise žádost žalobců s tím, že řízení o pozemkových úpravách vedené v režimu § 14 cit. zákona nebude zahájeno (§ 6 odst. 1 cit. zákona). Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Vycházel z ustanovení § 6 tohoto zákona a dospěl k závěru, že pozemkový úřad pouze za okolností uvedených v § 6 odst. 3 zahajuje řízení, aniž by zkoumal opodstatněnost požadavků na zahájení pozemkových úprav. Že by se v daném případě jednalo o žádost vlastníků pozemků nadpoloviční výměry zemědělské

půdy v dotčeném katastrálním území žalobci netvrdili, a z předmětného dopisu to rovněž nevyplývá. Žádost tedy byla podána ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách a jedná se o pouhý podnět k zahájení řízení. Žalobci tedy nejsou nositeli veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé. V důsledku toho nemůže být předmětné písemné sdělení ani rozhodnutím, kterým by mohli být na svých právech zkráceni, jedná se pouze o úkon správního orgánu, jež není rozhodnutím. Soud uzavírá, že tedy nezbylo než žalobu jako nepřipustnou odmítnout.

Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], resp. z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Stěžovatelé se domnívají, že soud první instance nesprávně vyložil situaci a zejména pak nesprávně aplikoval § 6 zákona č. 139/2002 Sb. Krajský soud se zejména nezabýval stěžejním vztahem mezi § 6 a § 14 odst. 9 cit. zákona, neboť § 14 odst. 9 je speciálním ustanovením k ustanovení § 6. Dikce § 14 odst. 9 nepřipouští možnost, že by úřad mohl rozhodovat o tom, zda vůbec řízení zahájí či nikoliv. Stěžovatelé namítají, že byli na zkráceni na svých právech, neboť orgán veřejné správy bez jakéhokoliv odůvodnění rozhodl o skutečnosti, že se jejich žádostí o určení vlastnictví nebude zabývat. Stejně jak v žalobě stěžovatelé zdůrazňují, že jejich podání nelze chápat jako návrh ve smyslu § 6 odst. 1 cit. zákona, ale jako žádost o přechod vlastnického práva, a to na základě § 14 odst. 9 cit. zákona. Pozemkový úřad neměl tedy přezkoumávat důvody, naléhavost a účelnost žádosti o přechod vlastnického práva. Stěžovatelé dále nesouhlasí s názorem soudu, že by se jednalo pouze o úkon správního orgánu a ne o rozhodnutí. Úřad veřejné správy musí postupovat podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tudíž rozhoduje rozhodnutím, které má mít náležitosti § 44 správního řádu. Stěžovatelé tedy trvají na tom, že podali žádost o určení vlastnictví dle § 14 odst. 9 zákona č. 139/2002 Sb., usnesení krajského soudu považují za nezákonné a protiústavní a navrhuji jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se shodně právní otázce podrobně věnoval ve svém rozhodnutí ze dne 29. 8. 2008, čj. 5 As 39/2008 - 46, kde dospěl k níže uvedenému závěru:

„Nárok uplatňovaný stěžovatelkou zakotvený v § 14 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách představuje „aktivum“ ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, tak jak jej interpretuje Evropský soud pro lidská práva. Rozhodnutí o přechodu vlastnického práva podle § 14 odst. 9 zákona o pozemkových úpravách však nelze vydat v samostatném řízení, nýbrž v rámci řízení o pozemkových úpravách; nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o přechodu vlastnického práva podle § 14 odst. 9 tohoto zákona je tedy vedení řízení o pozemkových úpravách, které však může zahájit pouze pozemkový úřad z moci úřední. Přípis o tom, že žalovaný obdržel podnět stěžovatelky k zahájení řízení z moci úřední, že však neshledal důvody k tomu takové řízení zahajovat, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a krajský soud žalobu směřující proti takovému přípisu po právu odmítl.

Pokud však stěžovatelka podávající podnět k zahájení řízení o pozemkových úpravách ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách prokáže, že je přiměřeně pravděpodobné, že jí svědčí právo

zakotvené v § 14 odst. 9 téhož zákona, je žalovaný povinen řízení o pozemkových úpravách zahájit, neboť vzhledem k úmyslu zákonodárce, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, je třeba důvody, naléhavost a účelnost zahájení řízení o pozemkových úpravách v takovém případě považovat ve smyslu § 6 odst. 1 cit. zákona za opodstatněné. Pokud tak žalovaný neučiní a rozhodnutí o uplatněném nároku stěžovatelky tudíž následně nevydá, může se stěžovatelka v takovém případě po bezvýsledném vyčerpání právních prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení domáhat této ochrany u správního soudu, nikoli však žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., ale právě žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s.“

Nejvyšší správní soud neshledal v tomto případě důvod odchýlit se od právních závěrů uvedených ve výše citovaném rozhodnutí a pro stručnost odkazuje na obsáhlé odůvodnění v něm obsažené (dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. května 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu